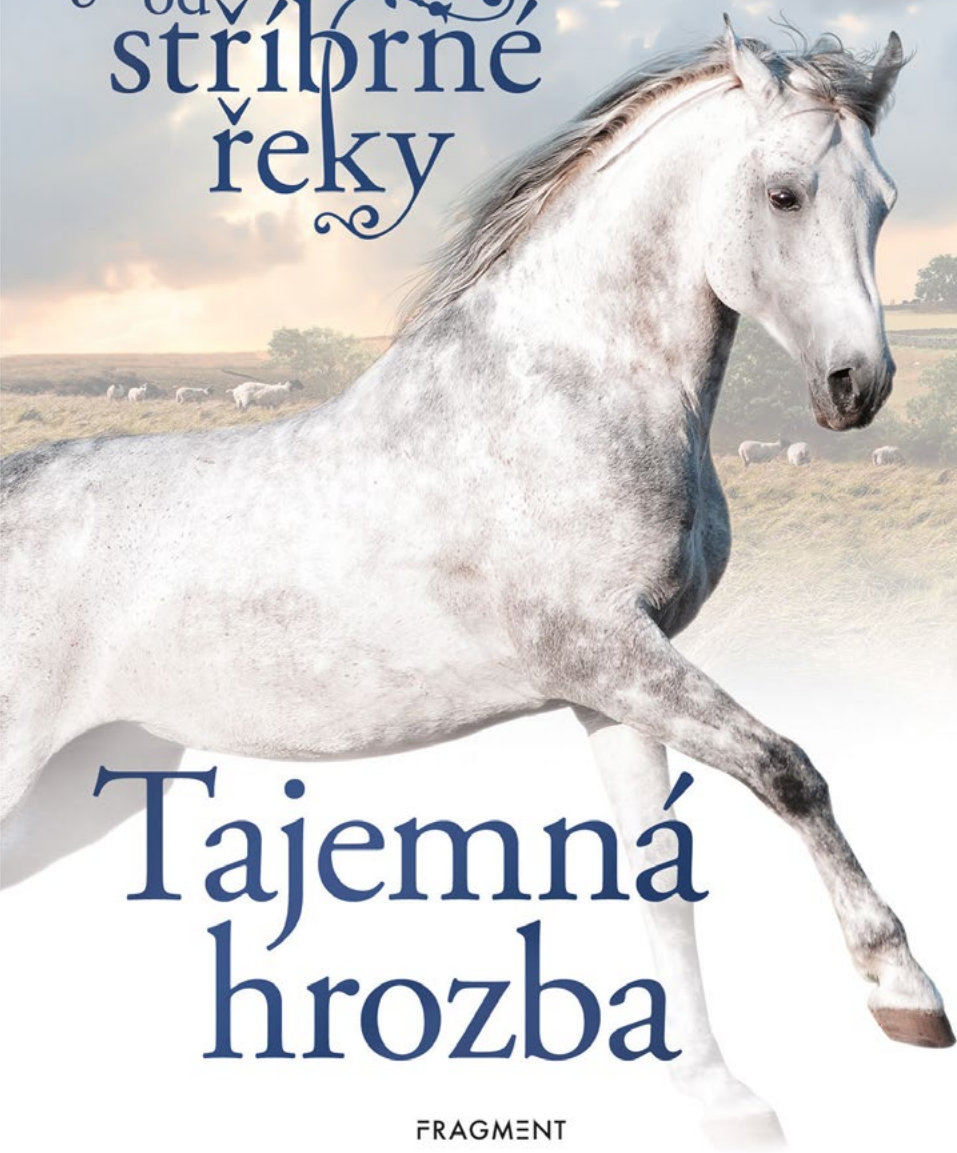

AMANDA WILLSOVÁ

Poníci od stříbrné řeky

Tajemná hrozba

FRAGMENT

Poníci od stříbrné řeky

Tajemná hrozba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Amanda Willsová

Poníci od stříbrné řeky – Tajemná hrozba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Poníci
od
stříbrné
řeky

Tajemná hrozba

AMANDA WILLSOVÁ

FRAGMENT

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa. Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © 2019 by Amanda Wills

Translation © Romana Neumanová, 2025

Cover images © Olga_i; Nick Brundle Photography; Melanie Hobson / Shutterstock.com

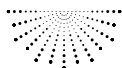
ISBN tištěné verze 978-80-253-7262-3

ISBN e-knihy 978-80-253-7299-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7300-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7276-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PŘEDMLUVA

N oční obloha byla černá jako lékořice a těžký vzduch hrozil deštěm. Pod riverdaleskou skálou se na sebe tisklo stádo podřimujících dartmoorských poníků, husté kožíšky naježené proti chladu. Černohlavé ovce pospávaly mezi křovisky hlodáše, dlouhé nožky úhledně složené pod sebou.

Lišejníkem obrostlé větve plané jabloně sténaly ve větru a v dálce se rozbouřený potok tříštil o hladké žulové balvany. Zatímco zvuky noci pronikaly do jejich snů, poníci stříhali ušima a ovce pohybovaly čumáčky. Protože kořist nesmí nikdy polevit v pozornosti, dokonce ani když spí. Nemůže si to dovolit.

Zapadající slunce bylo vzdálenou vzpomínkou a rozbřesk teprve dalekým příslibem, když z nízkého mlází vyklouzl tvor a vydal se přes vřesoviště k Waterby. Každou chvíli se zastavil a čenichal ve větru, oči upřené k bodu, který na smolně černém obzoru viděl jen on. Křeče z hladu mu svíraly útroby a nutily jej pokračovat dál, ačkoliv strach ho táhl jako magnet zpět k tomu strašnému místu, odkud utekl.

Náhlé volání sovy pálené, která přelétla nad ním, ho přimělo, aby se zastavil, přikrčil se a propadlým břichem pod sebou přimáčkl

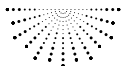
listy tlejícího kapradí. Pěkná hnědá kobylka uslyšela zašustění a polekaně zvedla hlavu. Když ucítila tvora plížícího se v podrostu, vysoce zaržála a odběhla do noci. Zbytek malého stáda ji následoval, ovce se rozlétly do všech směrů jako kuželky a zanechaly tvora o samotě.

Poražený se odplížil zpět do podrostu. Tahle noc mu nepatřila. Avšak pokaždé, když se odvážil na vřesoviště, jeho kuráž rostla a on se stával troufalejším. Byla to ale jen malá útěcha, zatímco se vracel zpátky do toho příšerného místa.

Musí být trpělivý.

Jeho čas teprve přijde.

KAPITOLA PRVNÍ

Poppy McKeeverová se kradla přes odpočívadlo dolů po schodech. Po špičkách obešla uvolněné prkno v podlaze před dveřmi ložnice, kde spali rodiče, a se zatajeným dechem prošla kolem bráškovy pokoje. Kdyby Charlie jen tušil, že se chystá na vřesoviště ještě před snídaní, okamžitě by se oblékl a přidal se k ní, aby nepřišel o nějaké dobrodružství.

Poppy ale chtěla – potřebovala – být sama. Tiše sestoupila ze schodů, oblékla si tu nejtlustší mikinu a ze změti tašek a bot pod schodištěm vytáhla batoh a zkontrolovala, jestli má foťák tam, kde ho předtím nechala. V kuchyni vzala tu největší mrkev, jakou našla, načmárala vzkaz pro Caroline a sklonila se, aby podrbala Freddieho za uchem. Pejsek se v pelíšku převálil a nabídl své břicho k polaskání.

Svícící displej na rádiu oznamoval, že je pět minut po šesté. Zdálo se, že má dost času, aby ustrojila Neba a vyjela na vrchol skály dřív, než první střípky rozbřesku protnou oblohu. Vyšla ze zadních dveří a vzhlédla k obloze. Vysoko nad hlavou se jí třpytily hvězdy jako světelný řetěz na vánočním stromku. S úlevou se usmála. Únor byl měsíc, kdy bývalo zataženo s vytrvalými dešti, a tohle

byla poslední příležitost, jak ulovit pěkné snímky východu slunce, aby mohla ve škole odevzdat svůj výtvarný úkol.

Zavřela za sebou dveře do kuchyně a slabě zapískala. Neb prudce zvedl hlavu nad stájová dvířka, jako by už na ni čekal. Ve vedlejším boxu zaslechla tlumené zahýkání a v tu chvíli se objevil šedivý nos a hned za ním druhý, čokoládově hnědý. Poppy rozlomila mrkev na tři díly, aby dala kousek Nebovi i svým dvěma oslíkům, Chesterovi a Jenny.

Neb ji pozoroval, hnědé oči rozzářené očekáváním, zatímco přes dvířka přehazovala sedlo a uzdečku. Nebylo nic, co by miloval víc než časné ranní vyjíždky, a to dokonce i uprostřed temné zimy, kdy jim od pusy šla pára a Poppy měla tváře zružovělé chladem. Často přemítala, jestli mu tyhle výlety za svítání připomínají dobu, kdy žil volně na vřesovišti stejně divoce jako dartmoorští poníci, nespoután sedlem a uzdečkou a bez pobídek jezdce. I po tak dlouhé době se trochu strchovala, že se mu po těch časech stýská. Ale když se se svými obavami svěřila Scarlett, její nejlepší kamarádka se jen hlasitě rozesmála a řekla jí, že je blázen. V Riverdale měl Neb pokaždé dost jídla, pohodlnou slaměnou podestýlku a Chestera s Jenny, kteří mu dělali společnost. Poppy se starala o všechny jeho potřeby a hýčkala ho jako krále.

„Chceš tím říct, že ho rozmazluju?“ zeptala se Poppy, protože věděla, že Scarlett úplně stejně zbožňuje svého Reda.

„Chci říct, že měl z pekla štěstí, když jsi mu dala domov. Samozřejmě, že je teď šťastnější. Kdo by nebyl?“ řekla věcně. A Poppy doufala, že má pravdu.

Neb netrpělivě zahrabal kopytem, když mu sundala stájovou deku a začala kartáčem přejíždět přes jeho grošovanou srst. Zatímco ho strojila, oždiboval jí rukáv, a když ho odváděla k převrácenému vědru, které sloužilo jako stupínek na nasedání, poskakoval jako hříbátko.

„Stůj,“ řekla mu a lehce se vyšvihla do sedla. Potřásl hlavou a nedočkavě prošel brankou, která vedla na vřesoviště.

Jarní tráva by už měla rašit, pomyslela si ironicky Poppy, když se connemarský poník zakousl do udidla a přešlápl na místě. Přitáhla mu otěže a usadila se hluboko do sedla. Úplně nejradši by k riverdaleské skále vyrazila tryskem, ale byla ještě tma a ona nemohla riskovat, že Neb klopýtne o nějaký kámen, ačkoliv věděla, že má stejně jistý krok jako místní poníci.

Jakmile zjistil, že cválat se nebude, uklidnil se a za okamžik už se loudal s nastraženými ušima a švihajícím ocasem. Poppy prověsila otěže, tiše si pobrukovala a v šeru hádala, jestli stín před nimi je ovce, nebo jen balvan ve tvaru ovce. Pochází šustění vedle nich od nějakého nočního zvířete, které se zahrabává do své nory, nebo je to jen vítr, který čechrá hlavy bodlákům? V jednu chvíli se Neb zastavil a zvedl hlavu, nozdry rozšířené. Poppy mu holeněmi stiskla boky, on však stál, jako by vrostl do země. Zamlaskala, ale Neb se nehnul z místa.

„Tak jdeme, hlupáčku. Není čeho se bát. Jsme tu jen my dva a pár ovcí a poníků,“ domlouvala mu. Udělal váhavý krok, pak další, a když už pokračovali v cestě, Poppy si lámala hlavu, jakého nočního tvora asi Neb zaslechl.

Zatímco šplhali vzhůru, barva oblohy přecházela z černé do tmavě modré. Jakmile se ocitli nahoře, první narůžovělý ruměnec svítání začal osvětlovat nebe na východě. Poppy sesedla z Neba, vytáhla třmenové řemeny, o několik dírek povolila podbřišník a podívala se na hodinky. Bylo čtvrt na sedm. Dokonale načasováno.

Dalších několik minut strávila přípravou stativu a nastavováním fotoaparátu, zatímco Neb okusoval tvrdou vřesovištní travu. Když jim učitelka výtvarné výchovy uložila, aby zachytili dokonalý obraz východu slunce, půlka třídy hlasitě zamručela. Paní Gilbertová si sundala brýle a naoko přísně si je přeměřila.

„No tak, třído, kde je váš smysl pro dobrodružství? Svítání jsou umělecká díla na obloze, stále se měnící obraz dokonalosti. A matka příroda nám tento vzácný dar přináší každé ráno! Ale vy, sněhové vločky, jste tou dobou ještě v posteli. Nemám pravdu, Jacobe?“ řekla a ukázala na třídního šaška Jacoba Masterse.

„Máte až příliš pravdu. Brzká rána jsou jen pro břídily,“ zašklebil se a zhoupal se na židli.

Zbytek třídy se zahihňal a paní učitelka obrátila oči v sloup. „Je mi jedno, jestli zkusíte vodové barvy, pastely, olejové barvy, kresbu tužkou nebo fotografii. Najděte mi dokonalý východ slunce slibující pěkný den plný radosti a budu spokojená.“

Scarlett zvolila akvarel a když ukázala Poppy svůj obrázek představující svítání na moři, kde obloha nad kobaltově modrým mořem přecházela z jemně růžových do oranžových odstínů, Poppy spadla čelist.

„To je nádhera, Scar. Mně se něco takového nemůže povést.“

Scarlett se skromně usmála. „Buď to v tobě je, nebo není, moje milá.“

Poppy ji lehce plácla po paži a zakňourala. „No jo, ale tenhle úkol se nám počítá do hodnocení. Co budu dělat?“

„A co ten úžasný foťák, který jsi dostala od vašich k narozeninám? Proč s ním něco nepodnikneš?“

Poppy se plácla dlaní do čela. „No jasně. Na to jsem nepomyslela.“

„Můžeš nafotit vycházející slunce a pak z toho udělat koláž.“

„To je skvělý nápad! Bezva, Scar, moc děkuju. Ty jsi prostě moje „nejdobřejší“ kamarádka!“

„Vždy k službám. A kde budeš fotit?“

Poppy to věděla okamžitě. „Z vršku riverdaleské skály, přece!“

„Měla jsem pravdu, to místo je dokonalé,“ povídala Nebovi, když mžourala do hledáčku a nastavovala objektiv. Několikrát stiskla spoušť a prohlížela si výsledek.

„Hm, vůbec to není špatné.“

Během půlhodiny Poppy pořídila tucty záběrů slunce, jak maľuje nad setmělým vřesovištěm celou paletu růžových, oranžových a fialových odstínů. Paní učitelka Gilbertová měla pravdu. Byla to jednoznačně nejlepší část celého dne. Tady nahoře na vřesovišti byl klid a mír a jen oni dva.

Spokojená, že má dostatek záběrů pro koláž, zaměřila Poppy hledáček na Riverdale. V koupelně a na schodech se svítilo, ale Charlieho pokoj ještě tonul ve tmě. Přiblížila si záběr natolik, že uviděla Žvanila sedícího na římse kuchyňského okna, jak se zjevně dožaduje vstupu, ačkoliv v zadním vchodu byla naprosto vyhovující kočičí dvířka, která tam s hlasitým reptáním a klením před časem instaloval tatínek.

Poppy zaujal pohyb, který zachytila koutkem oka, a namířila foťák na Ashworthy. Na rozdíl od Riverdale svítil Scarlettin domov jako maják. Pat a Bill už jsou asi dávno na nohou. Farmáři nemají ten luxus, aby si mohli přispat, a to ani o víkendy, protože tu jsou ovce a prasata, jež potřebují nakrmit, a krávy, které se musí podojit.

„Tamhle je Red, čeká na snídani,“ řekla Nebovi, když zahlédla, jak nad stájovými dvířky vykukuje ryzák. Neb při zaslechnutí Redova jména zvedl hlavu. Poppy hledala Scarlett, ale nikde ji neviděla. Světla v dojárně byla zapnutá, ale ve stodole pro ustájení bahnic byla ještě tma. V Billově stádu dartmoorských bělohlavých ovcí začínalo bahnění až někdy kolem Velikonoc, do nichž zbývalo ještě několik týdnů. Ovečky se popásaly na pastvině mezi Ashworthy a Riverdale.

Až na to, že dnes ráno se nepásly, všimla si Poppy. Přebíhaly z jednoho konce pastviny na druhý a jejich kudrnaté bílé kožíšky

připomínaly obláčky na obloze za větrného dne. Mohlo by z toho být zajímavé video. Natočila několik záběrů, jak se ovce shlukují a zase rozbíhají, jen aby znovu vytvořily jednolité stádo na druhém konci pastviny. Stádo naháněla malá černá šmouha, Billova border kolie Meg.

Neb vše také sledoval, celý ve střehu, zatímco mu z huby viselo stéblo trávy.

„Meg asi potřebuje trochu potrénovat. Ovce se jí rozutekly do všech stran,“ Poppy se hihňala. Nevěřicně hleděla, jak se několik oveček odtrhlo od stáda a vyrazilo přímo naproti bráně. Zatajila dech, když narazily do kovového hrazení. „Au,“ řekla procitěně. „Hloupé ovce.“

Ovečky se nadále sbíhaly a rozbíhaly, zatímco kolie kličkovala mezi nimi. Čím déle se Poppy dívala, tím víc cítila, že něco není v pořádku. Mockrát už Meg viděla, jak nahání ovce bezchybně, klidně a efektivně. Ovce ji respektovaly, a až na občasný pokus o útěk vždy dělaly, co po nich Meg chtěla.

Dnes ráno se ale Billovy krotké bělohlavé ovečky rozbíhaly do všech směrů a vrážely do sebe jako autíčka na pouti. A mezi nimi zmateně běhala Meg.

„Bláznivý pes,“ řekla Poppy a zakroutila hlavou. „Vyvádí, jako by byla nadopovaná.“

Neb do ní něžně štouchl a ona ho pohladila po krku.

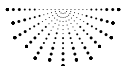
„Já vím, už jsi měl snídat, viď? Já mám taky hlad. Jedeme domů.“

Poppy sbalila fotoaparát a stativ, vyskočila do sedla a obrátila Neba k domovu. Nechala plynout myšlenky, zatímco Neb se elegantně vyhýbal trsům tvrdé trávy a balvanům, dokud nesešli až k úpatí skály. Na rovné zemi mu povolenými otěžemi dopřála prostor pro natažení krku a on vyrazil nejprve cvalem a pak, když ho Poppy pobídla, prodloužil cvalové skoky do plného trysku.

Poppy se mu naklonila nad krk a vychutnávala si rychlost. Vnímala, jak jí proniká vzrušení jako blesky čistého štěstí. Když Neb nakonec přešel do kroku, měl rozšířené nozdry a potem ztmavlý krk. Nedokázala se přestat usmívat. Bylo to překrásné ráno, a co víc, mají před sebou celý víkend.

Když dorazili domů, pořád ještě se usmívala a na podivné chování Meg a ashworthských ovcí úplně zapomněla.

KAPITOLA DRUHÁ

Když Poppy nakrmila Neba, Chestera a Jenny a vypustila je do ohrady, zvedl se vítr a obloha potemněla. Odvezla naložené kolečko ke hnojišti a vzápětí ucítila, jak jí za krk padají velké studené kapky. Zbytek práce udělala ve spěchu a než se spustil déšť, utekla do domu.

„Stihla jsi to akorát,“ řekla Caroline, která stála u sporáku a obracela palačinky.

„Mňam, mám děsný hlad,“ odpověděla Poppy, vyzula si jezdecká perka a těžce dosedla na židli mezi tatínka a Charlieho.

„Já dostanu tu první! Máma mi to slíbila,“ hlásil se Charlie.

Poppy pokrčila rameny. „Jen si posluž. Ta první stejně nikdy není dobrá.“

Hned si ale uvědomila, že to nevyznělo nejlíp a omluvně se zakřenila na svou nevlastní maminku. „Nemyslela jsem to špatně.“

„Já to tak taky neberu,“ odvětila Caroline.

Tatínek vzhlédl od novin. „Máš nějaké fotky?“

„Řekla bych, že jo.“

„Tak ukaž!“

Sklonili k sobě hlavy a prohlíželi si záběry.

Poppy zachytila měnící se oblohu, ale barvy byly tlumenější, než jak si je pamatovala. Kousla se do rtu. „Proč fotky nejsou nikdy stejně dobré jako skutečnost?“

„Mně připadají dost slušné,“ odpověděl tatínek. „Uděláš tu koláč ještě dnes?“

Poppy pohlédla z okna. Déšť bičoval okna a venku byla tma, jako by se už smrákalo.

„Asi jo. V tomhle počasí stejně nemůžu se Scarlett na vyjížďku,“ řekla pochmurně.

„Na zítřek předpovídají, že bude hezky. Tak si dnes udělej všechny úkoly a zítra můžeš mít volno,“ navrhla Caroline a vyklopila Charliemu na talíř nepovedenou palačinku.

Poppy se zavrtěla na židli. Celý týden byla ve škole a teď se od ní čekalo, že o svých drahocenných víkendech bude zase dělat úkoly. To nebylo fér. „Jo,“ vzdychla nahlas. „Asi jo.“

Poppy seděla v tureckém sedu na posteli a vedle sebe měla otevřený školní batoh. Poslala Scarlett zprávu, jestli se nechce učit s ní – vždycky bylo zábavnější, když se šprtaly spolu – ale žádná odpověď kupodivu nepřišla. Smířená s tím, že se bude celé dopoledne učit sama, bez nadšení zvažovala své možnosti. Musí dodělat projekt o sopkách na hodinu zeměpisu a naučit se nová francouzská slovíčka na úterní test. Koláč východu slunce bude muset odevzdat hned v pondělí ráno, takže té by se asi měla věnovat jako první. Nakonec si však ještě vzpomněla na odrbaný výtisk doporučené knihy na hodinu anglické literatury, který ležel pohřbený na dně batohu. Vytáhla ho a prostudovala obálku knihy, na níž byl zobrazen pes s vyceněnými zuby.

Pes baskervillský od sira Arthura Conana Doylea. Jejich učitel angličtiny pan Long řekl, že to pro ně bude ideální úvod do textů odehrávajících se v 19. století, protože k závěrečným zkouškám si měli nastudovat *Ženu v černém*. Skvělé spojení dvou žánrů: detektivní příběh a gotický román, povídal. Poppy dávala přednost současné literatuře, jako byl například *Podivný případ se psem*. Jazyk starších knih jí připadal těžkopádný a špatně srozumitelný, ale ve prospěch *Psa baskervillského* hovořily hned dvě věci. Za prvé, příběh se odehrával v jejím milovaném Dartmooru, a za druhé, měla ráda tajemné příběhy. Dobře věděla, že pár záhad už sama vyřešila. Ještě se naposledy podívala do mobilu, jestli Scarlett neodepsala, a pak otevřela knihu a začala číst.

Děšť dál bubnoval do okna a starý dům vrzal a vzdychal v poryvech silného západního větru. V přízemí hrálo Rádio 2, zatímco Caroline něco připravovala v kuchyni. Tatínek byl ve své malé pracovně hned za předsíní a telefonoval s redakcí zpravodajství ohledně své nadcházející cesty do Spojených arabských emirátů. Tu a tam se z Charlieho pokoje ozvalo hlasité cvakání, které znělo jako statická elektřina; to Charlie lovil z krabice kostičky lega. Poppy ale nic z toho nevnímala. Dokonce si ani nevšimla, že Žvanil vyskočil k ní na postel a za hlasitého vrnění se vedle ní stulil do klubíčka.

Jak seděla na posteli a nepřítomně hladila Žvanila jednou rukou, v druhé ruce držela knihu a mysl jí bloudila. Nejdřív v londýnské ulici Baker Street č. 221B, domě slavného detektiva Sherlocka Holmesa, pak v Dartmooru a také v pochmurném zámku Baskerville.

Byla příběhem tak pohlcená, že málem leknutím vyskočila z kůže, když k ní do pokoje vrazil Charlie třímající v ruce vesmírnou raketu postavenou z lega.

„Charlie!“ vykřikla a rukou si sáhla ke krku jako hrdinka gotického hororu. „Vyděsil jsi mě k smrti!“

„Omlouvám se,“ řekl Charlie, ačkoliv vůbec nevypadal provinile. Vrazil jí do ruky raketu. „Co na ni říkáš? Dobrý, ne?“

„Úžasný,“ hlesla, oči stále upřené ke knize. „A teď, prosím, jdi. Snažím se číst.“

Přimhouřil oči. „Mělas dělat domácí úkol, ne si *číst*.“

„Cha! Tohle je můj domácí úkol, ty chytráku. Tak buď hezky hodný a nech mě na pokoji.“

Charlie bojovně vysunul bradu. „Ale já se strašně *nudím*. Nemůžu si hrát venku, když tak leje. Máma dělá polívku z toho, co dům dal, táta pracuje a já se nudím. Hrozně.“

„To nemáš žádný úkol? Jako třeba pravopis nebo vybarvování?“

„Ne. Myslel jsem, že bychom si mohli třeba zahrát monopoly. Jako za starých časů.“

„Jako *za starých časů*?“ odfrkla si Poppy.

„Ano, za starých časů. Když jsi mě ještě měla ráda.“

Poppy konečně odložila knížku a pohlédla na bratra.

Světlé vlasy měl rozčuchané a na levé tváři se mu skvěla tmavá šmouha, která podezřele připomínala nutellu. Vzdychnula.

„Ale já tě mám ráda. Tedy většinou,“ dodala. „Ale musím si přečíst tuhle knihu, Charlie. Monopoly si můžeme zahrát odpoledne.“

„Tohle vždycky říkají dospělí, když něco nechtějí dělat. Ale tobě je teprve čtrnáct. Nebuď jako dospělá, Poppy, *prosím*. Dospělí jsou tak *nudní*.“ Vzal do ruky knihu a zamračil se. „A o čem to vlastně je?“

Poppy si uvědomila, že se ho hned tak nez baví, takže si poposedla a ukázala na postel. Charlie vylezl nahoru, a když se ujistil, že ho nikdo jiný nevidí, strčil si palec do pusy a přitulil se k ní.

„Budeš mi vyprávět, tak jako dřív?“ zeptal se s nadějí.

„Já ani nevím, jak ten příběh končí, protože *jsem ho ještě nedočetla*,“ řekla kousavě. Pak jí ale zjhl hlas a objala ho kolem ramen. „Ale povím ti, jak začíná, jestli chceš. Je to napínavý.“

„Ano, Poppy, prosím. To budu rád.“

„Už jsi slyšel o Sherlocku Holmesovi?“

„Myslíš Benedicta Cumber...nebojaksejmenuje?“

„Ne. Ano. Tak trochu,“ řekla. „Ten hrál Sherlocka Holmese v televizním seriálu. Tahle kniha je ale o opravdovém Sherlocku Holmesovi. Napsal ji Sir Arthur Conan Doyle. Nějaký čas bydlel v Plymouthu. Šli jsme kolem jeho domu, když jsme navštívili Mount Edgumbe v Cornwallu, pamatuješ?“

Charlie přikývl. „Na chodníku byl nápis a na domě modrá pamětní deska. Doyle byl ve skutečnosti doktor, že jo? Jako doktor Watson. Vzpomínám si, že nám to říkal táta.“

„Přesně tak. Myslím, že *Pes baskervillský* byl jeho třetí knihou s postavou Sherlocka Holmese. Příběh začíná, když sira Charlese Baskervilla najdou mrtvého na jeho zámku Baskerville v Dartmooru.“

Charlie vykulil oči. „V našem Dartmooru?“

„Dartmoor je jen jeden, hlupáčku. Nejdřív si všichni myslí, že zemřel na infarkt, ale jeho přítel a soused doktor Mortimer má podezření, protože zemřel s vyděšeným pohledem v očích a nedaleko se našly stopy obrovského psa.“

Charliemu údivem vypadl palec z pusy. „Obrovského psa?“

Poppyin hlas nabral na dramatičnosti. „Doktor Mortimer vypráví Sherlocku Holmesovi, že rodinu Baskervillů už několik staletí stíhá kletba od té doby, kdy jejich předek Hugo Baskerville zaprodal svou duši ďáblu, aby mu pomohl spáchat zločin. A Huga Baskervilla potkal zlý konec – zabil ho obrovský strašidelný pes.“

Charlie měl oči jako talíře. „Pes baskervillský,“ zašeptal. „Ten zabil Charlieho Baskervilla?“

„Mortimer si myslí, že určitě. Charlieho synovec a jediný dědic Sir Henry Baskerville má přijet do zámku a doktor se obává, že bude příští obětí, takže požádá Sherlocka Holmese o pomoc.“

Charlie údivem zakroutil hlavou. „Mělas pravdu, to je úžasný příběh. Stane se Henry příští obětí?“

„To nevím, tak daleko jsem ještě nedočetla,“ přiznala Poppy.

„Páni,“ řekl Charlie. „To je škoda.“ Zase si dal palec do pusy a pohrával si s pramenem vlasů. Jeho oči se zasnily. Poppy téměř slyšela, jak mu hlavou víří myšlenky.

„Ne aby tě napadlo hledat strašidelný psy,“ varovala ho. „Víš, co se stalo, když jsi stopoval tu velkou kočku! Málem jsi skončil s podchlazením.“

Usmál se na ni jako svatoušek. „Vážně, Poppy, ty někdy zbytečně vyšlujеш. Samozřejmě, že nepůjdu hledat Psa basketvillského. Je to jen příběh. Sir Charlie Basketville neexistuje. Jeho synovec Henry neexistuje ani Sherlock Holmes, Benedict Cumber...nebojak-sejmenuje, ten taky ne. A ten obrovitý pes už vůbec ne. Co vás dneska ve škole učí? Ne, tohle opravdu neplánuju.“ Vzal do ruky brožovaný výtisk knihy, uhladil otrhané oslí uši obálky a kradmo se podíval na Poppy. „Víš, co je čtvrtek zač?“

„Den mezi středou a pátkem?“

Charlie si hlasitě odfrkl. „Je to světový den knihy. A víš, co se dělá ten den ve škole?“

Poppy vyjasnila tvář, když jí došlo, o co mu jde. „Všichni se převlékají za postavy ze své oblíbené knihy?“

„No jasně! Přemýšlel jsem, že bych mohl jít za Sherlocka Holmes.“

„Myslela jsem, že nesnášíš maškaření. Strašně jsi protestoval, když jsi měl jít za pastýře v živém betlémě o minulých Vánocích.“

„To mi bylo osm. Osmiletí kluci se neradi za něco převlékají. Devítiletí kluci jsou už zralejší a nevadí nám to. Zvlášť když se člověk může převléct za někoho tak zajímavého, jako je Sherlock Holmes.“

„Musel bys mít plášť. A kostkovanou čepici a dýmku. A mohl by sis vzít lupu.“

„Ano, ano.“ Charlie pokýval hlavou. „A Freddie by mohl být Pes basketvillský a jít se mnou do školy. Co ty na to?“ Charlie sklouzl z postele a začal poskakovat. „Já vím, žeš nesouhlasila, když jsem chtěl vyšňořit Chestera vánočními řetězy na casting oslíků, ale slibuju, že Freddie nebude vypadat hloupě.“

„Nevím, proč se mě na to ptáš. Stejně ho nepustíš do školy.“

„Pan učitel Banister mi to dovolí,“ řekl Charlie s přesvědčením. „V den ‚Vemte svého psa do práce‘ přivedl svého jezevčíka.“

„Ale Pes baskervillský je příšera. Freddie vypadá asi tak strašidelně jako malé kotě.“

Charlie se potměšile usmál. „Počkej, až mu přidělám tesáky a červený oči. A kolem nacákám trochu kečupu.“

Poppyino obočí vystřelilo nahoru. „To si děláš legraci, ne?“

Charlie se dal do smíchu. „Samozřejmě, že ano! Slibuju, že nebudou žádný tesáky ani falešná krev. Lidi musí mít trochu představitivosti. Tak můžu ho vzít s sebou?“

Poppy se zamračila. „Víš, že nemám ráda, když lidi dělají ze zvířat hlupáky, jen aby byli zajímaví. Ale v tomhle případě si myslím, že to může být i poučné. Takže nemám námitky. Jestli to nebude vadit Caroline a tátovi, tak mně taky ne.“

„Jo!!!“ zařval Charlie, pěstí vystřelil do vzduchu a vyběhl z pokoje. Poppy si zase vzala knížku, ale nepřečetla ani stránku, když jí zapípal mobil se Scarlettinou esemeskou.

„No konečně,“ řekla a doufala, že se kamarádka nakonec rozhodla přijít na společné učení. Když však očima přejela zprávu, ztuhla jí tvář.

Stalo se něco strašného. Můžeš k nám přijít? Hned TED???